

HGC-icoon zwaait af: 'Deel van jezelf houdt er mee op'

Met de uitschakeling van HGC in de play-offs is er voor Floris van der Linden (33) een einde aan een lange carrière bij de Haagse hockeyclub gekomen. Het betekent het einde van een tijdperk, want 'wie wil er nou niet 'Linden' zijn?'

Kees Romijn

Wassenaar

Voor de camera van de NOS hield Floris van der Linden zich zondag in Bloemendaal nog groot, maar snel na het interview kwam er veel emotie los bij het HGC-icoon. „Het is een beetje en-en. Het niet halen van de finale, maar ook het besef dat dit voor mij echt het einde is. Dat dit nooit meer terugkomt”, zegt Van der Linden na het televisie-interview met tranen in zijn ogen, doelend op hockeyen op het hoogste niveau. „Een deel van jezelf houdt er mee op. Afscheid nemen is nooit leuk.”

Zoals oud-HGC-voorzitter Madeleine Buise in haar speech na de laatste thuiswedstrijd van HGC in de reguliere competitie sprak: 'Wie wil er nou niet 'Linden' zijn? Een heerlijke vent, met een goede kop erop. Floris is echt een voorbeeld.'

De 33-jarige hockeyer, een echte gentleman, met het voor een veldspeler ongebruikelijke rugnummer 1. Op de vraag waarom hij nou eigenlijk dat nummer draagt, volgt een enigszins verrassende anekdote uit Van der Lindens studententijd. „Ik heb ooit samen met Mike Husken in HGC 1 gehockeyd. Voordat ik bij de club kwam, speelde hij al met rugnummer 1. Dat nummer had hij destijds opgeëist. Ik kreeg nummer 6”, herinnert de verdediger zich.

„Met Mike heb ik in Delft samengewoond. We waren lid van dezelfde studentenvereniging en hij zat net als ik in jaarclub 1”, vervolgt Van der Linden. „Toen hij stopte met tophockey heeft hij dat nummer aan mij overgedragen. Dat was na mijn derde seizoen bij HGC. Aan wie ik het nummer 1

overdraag? Daar heb ik eigenlijk nog niet over nagedacht, maar dat is wel een leuke vraag.”

Dit seizoen besloot Van der Linden, in tegenstelling tot vorig jaar, al tijdig dat hij na vijftien (!) seizoenen HGC zou gaan stoppen met tophockey. „Door mijn teamgenoten werden er grappen gemaakt. Over dat ik wel vaker had gezegd dat ik wilde stoppen. Maar nu is het definitief. Het is tijd om de topsport los te laten en wat meer rust en ruimte voor andere zaken in mijn leven in te bouwen.”

Bij een afscheid hoort ook de vraag naar de hoogte- en dieptepunten. De diverse malen play-offs met HGC, het winnen van de Euro Hockey League in 2011 op De

Roggewoning ('de club was helemaal tot een hockey-arena omgebouwd') en het bereiken van de EHL-finale in 2008 komen aan bod. Natuurlijk met het Nederlands elftal het WK van 2014 in het stadion van ADO Den Haag ('fenomenaal'). En de 6-1 nederlaag in de finale van datzelfde WK tegen Australië noemt de Amsterdammer 'een zwaar moment'. Overige 'dieptepunten'? Het afvallen voor de Spelen van Rio in 2016 ('een klap'), de coronaperiodes en zijn zware knieblessure, bijna vijf jaar geleden.

Van der Linden, de natuurlijke leider, de corneraangever, noemt

In ieder dieptepunt zit ook een geschenk en dat is een les die je mag leren

– Floris van der Linden

terugkijkend op zijn lange carrière bij de 'Gazellen' expliciet ook de band met de toeschouwers langs de kant als hoogtepunt. „Het is wel heel bijzonder hoe vaak familie en vrienden langs de zijlijn staan. Door het hockey heb ik ook veel mensen, die ik anders zelden zou zien, vaker mogen zien. Het is voor mij echt een ontmoetingsplek.”

Hij heeft niet alleen genoten van het publiek, van het winnen van prijzen, maar misschien nog wel meer van de teamprocessen. Bij winst én verlies.

„Alle menselijke emoties komen terug in de sport. Dat is machtig mooi. Het teamgevoel en het maximale eruit willen halen. Ik verwacht niet dat ik dat op deze manier nog ergens ga tegenkomen. De zeges die je met elkaar behaalt, maar zeker ook de teleurstellingen die je meemaakt. De vreugde en de pijn die je samen deelt. In ieder dieptepunt zit ook wel een geschenk en dat is de les die je mag leren. Het heeft mij als mens doen groeien. Daar ben ik dankbaar voor.”

◀ Floris van der Linden zwaait na vijftien jaar bij HGC af. Hij kreeg een erehaag van supporters, vrienden en medespelers.

FOTO
FRANK VANDERLEER